

DUES CARES; UN MÓN

El món està separat per una línia imaginària que contrasta: la riquesa de la pobresa; el treball tecnològic i l'artesanal; la democràcia de la dictadura... en definitiva el Nord i el Sud.

Les diferències entre aquestes dues parts ja estan profundament arrelades, fa massa dècades que el ritme de desenvolupament és diferent entre elles i cada vegada es tendeix a accentuar-se més.

Un dels principals problemes és la forta explotació social que els països del Nord realitzen en el Sud. No es pot entendre l'impuls que ha tingut el capitalisme fins ara, sense tenir en compte l'anomenat Tercer Món: si ells no fossin tan pobres, nosaltres no podríem ser tan rics. El capitalisme és un sistema econòmic complex que necessita entre altres factors: produir barat, vendre car i, en conseqüència, treure benefici. Però això, és utòpic pensar en un món igual si no es canvia de sistema productiu. Aquest model d'explotadors i explotats no és l'únic que comporta problemes diferencials, cal esmentar també el **desequilibri del creixement demogràfic** que és la causa principal de la forta pressió immigratòria que tots els rics intenten aturar. En els països del Sud

el control de natalitat no és encara una prioritat i per això el nombre de nou-nascuts dobla i quasi triplica el que mantenen els països més desenvolupats. Tanta gent en terres pobres és impossible de mantenir, així doncs intenten sobreviure marxant a altres llocs, o sigui, cap els *paradisos* dels quals han sentit parlar tant.

Tanmateix no només la pobresa amenaça el Sud, també existeixen nombrosos **conflictes bèl·lics** que ajuden a destrossar els seus països. En canvi en els països del Nord, els venedors de les armes que s'hi utilitzen, viuen un període de pau i tan sols intervenen quan tenen interessos en joc.

La influència que hi exerceixen no només és econòmica, ja que indirectament afecten a la seva cultura. Algunes de les maneres que tenen els països del Sud per sobreviure són resultat de les seves necessitats: el **turisme, la droga i les plantacions**. No cal dir que els països més pobres resulten un paisatge exòtic pels viatgers del Nord, de manera que molts llocs es transformen socialment i econòmicament per satisfer els rics. Així doncs, canvien o exageren característiques pròpies per semblar més estrambòtics i aconseguir l'apreciat turisme.

Però aquí no acaba tot, per un altre costat no es pot negar el comerç de la droga. Aquest és una de les fonts d'ingressos més prolifera pel Sud. Són molts els milions que proporciona aquest negoci, i malgrat que aparentment els governs lluiten contra ella, en realitat, els magnants de la droga són els que tenen el poder i les accions per eliminar-la són patètiques. Per exemple, en cifres rodones la policia a Brasil aconsegueix requisar un 1% de la cocaïna que circula pel país. Encara que hi ha ciutats dedicades quasi exclusivament a la droga com l'anomenada "Ciutat Blanca" on un 98% de la població sobreviu cultivant cocaïna.

De la mateixa manera, existeix una gran contradicció pel que fa a les plantacions i les grans indústries. D'una banda existeix el **problema ecològic**, les zones més verdes del món, com és ara l'Amazonia, estan en el Sud i desapareixen a grans passes. Els del Nord estan neguitosos perquè la destrucció de la natura pot comportar greus problemes a escala mundial: desolació, pluja àcida, efecte hivernacle... Però d'altra banda els del Sud defensen que les fàbriques i plantacions que s'estenen per les zones verdes són recursos per

sortit de la pobresa. No es pot eliminar aquestes mínimes fonts legals de recursos sense donar-los res a canvi, ja que durant molts anys els rics s'han dedicat a destrossar el món i guanyar així diners sense que ningú fes res al respecte.

Hi ha problemes però que no tenen fronteres, com per exemple la temida **sida**. Aquesta enfermament, sense solució encara, és igual de mortal en una banda o una altra de la línia divisòria. Tot i que davant d'aquesta enfermament tots els metges es troben impotents, en una part hi ha prou diners per alleugerir els efectes de la malaltia, mentre que en l'altra, l'únic que poden fer es esperar pacientment a que arribi la mort.

Òbviament aquests no són els únics problemes que existeixen en el Sud, però de ben segur són dels més evidents. És relativament fàcil veure aquestes diferències entre les dues cares de la moneda, però no tant, trobar solucions per canviar-les. Les paraules no serveixen per massa, no obstant més inútil és la ignorància.

HELENA BARBERÀ